

ת"פ 47247/02/21 - אפרים פרידמן, אורלי קמעו נגד מדינת ישראל - משטרת חיפה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 47247-02-21 מדינת ישראל נ' פרידמן ואח'

מספר בקשה: 7

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
המבקשים - הנאשמים:

1. אפרים פרידמן
באמצעות בא כוחו עו"ד יגאל טרובמן - סניגוריה ציבורית
2. אורלי קמעו
באמצעות בא כוחה עו"ד עמיקם שוחט - סניגוריה ציבורית

מדינת ישראל - משטרת חיפה
באמצעות גב' נועה דננברג מלול

נגד
המשיבה - המאשימה:

החלטה

בפניי בקשת הנאשמים לקבלת מסמכים ומידע אודות המתלון, לפי סעיף 108 לחסד"פ.

רקע וכתב אישום:

כנגד שני הנאשמים הוגש כתב אישום, המייחס להם את ביצוע העבירות הבאות:

איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין; גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

לפי כתב האישום, הנאשם 1 הינו הגרוש של הנאשמת 2 מזה כעשר שנים ולהם שלושה ילדים משותפים. במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשמת 2 והמתלון בני זוג, והתגוררו יחד כשנתיים, בביתה של הנאשמת 2 ברחוב הגליל בחיפה.

בתאריך 25/9/20, בשעות הבוקר פרץ וויכוח בין הנאשמת 2 למתלון על רקע רצונה שהוא יעזוב את ביתה. המתלון עזב את הבית, כבקשתה, ונסע לאמו.

בהמשך היום, התקשרה הנאשמת 2 למתלון ואמרה לו לשוב הביתה.

בשעה 15:00, או בסמוך לכך באותו יום, חזר המתלון לבית, שם המתינו לו הנאשמים ובתם המשותפת.

המתלון נכנס לבית ואז פנה אליו הנאשם 1, ששהה אותה עת עם הנאשמת 2 במרפסת, וביקש ממנו לדעת את פשר מעשיו בבית. הנאשמת 2 פנתה אל המתלון ואמרה לו "תיכף אתה תראה", ובהמשך ניגשה אליו וסטרה לו בפניו בחוזקה.

בהמשך, ניגש אליו הנאשם 1 והיכה אותו אף הוא באמצעות ידו הימנית, בשתי מכות אגרוף בפניו. כתוצאה מכך, המתלון נפל לרצפה. כמו כן, נטל מידו קב הליכה וחבט במתלון באמצעותו, ולאחר שנפל המתלון ארצה, המשיך הנאשם 1 להכותו באמצעות רגליו ועם קב ההליכה וכן השליך את רימון (פרי) על ראשו.

בהמשך, ולאחר שהמתלון ניסה לקום מהרצפה, המשיך הנאשם 1 להכות בו ודרש ממנו שימסור לו את הסיסמה לטלפון הנייד שלו, ומשהתנגד המתלון, ניסתה בתם של הנאשמים, ששהתה במקום להצמיד את אצבעו של המתלון לנייד כדי לפתוח אותו.

הנאשם 1 אמר למתלון, "יש לנו את כל השישי שבת אני גם יהרוג אותך", וזאת בעודו ממשיך לבעוט בו ולהכות בו. עוד הוסיף ואמר לו "אתה תמות היום, לא משאף ולא כלום, אני כבר הכנתי לך מקום קבורה ואם אתה תלך למשטרה, אני מבטיח לך, לא אומר לך אתה מת, ואם לא אני, החברים שלי".

כמו כן, לקח הנאשם 1 סדין ומגבת, ליפף בתוכו דבר מה, קשר בחוט, ואמר למתלון "אתה תסחט את אורלי? אתה תאיים על אורלי שאתה יכול לקחת את הדירה? אתה תפגע לי בילדים, אני אז.. אותך אתה תמות אצלי, אתה פשוט לא מבין". כמו כן, סובב את הסדין המלופף באוויר בסמוך לפניו של המתלון ואמר לו: "יש לך מזל שפיספסתי".

למראה מעשיו של הנאשם 1 למתלון, אמרה בתו של הנאשם ספיר לנאשם 1, שיעזוב אותו וייתן לו לחיות, ואילו הנאשם 1 השיב לה: "לא, אני רוצה להרוג אותו, הוא לא יפגע בילדים שלי וייקח את הדירה".

בהמשך, ביקש הנאשם 1 מהנאשמת 2, ומספיר, שיארזו את בגדיו של המתלון. המתלון ניסה לקום מהרצפה, ואילו הנאשם 1 אמר לו: "אם תקום אני ישבור לך את הצלעות לגמרי" ובעט לו בראש. כמו כן, לקח לו את הטלפון הנייד, ואמר לו: "אתה לא תקבל את הטלפון".

לבסוף, לאחר שהועמסו חפציו של המתלון ברכבו, הוא קם מהרצפה, יצא מהבית בליווי הנאשם 1, שסטר לו בפנים ואמר לו: "אתה לא חוזר לפה, ואתה זוכר לא להתלון, ומי אני, ובפעם הבאה אני ייקח אותך, אל תעשה שטויות כי אחרת אתה תמות, ואני אישית ידאג לזה, אתה זוכר מה אמרתי".

כתוצאה ממעשיו של הנאשם 1, נגרמו למתלון ממצאים חבלתיים בגופו, כמפורט בכתב האישום.

כך היא מסכת האירועים הנטענת בכתב האישום.

על רקע האמור, עותרים הנאשמים לקבלת מסמכים ומידע, כמפורט להלן.

יצוין, כי הנאשם 1 מודה כי הגיע לבית, מאשר את המפגש עם המתלון באותה עת, מאשר כי דרש מהמתלון לעזוב את הדירה ולא להתגורר בה, מאשר את הממצאים הרפואיים החבלתיים, אך טוען כי מדובר ב"ממצאים שטחיים ביותר של שפשוף", וכופר בגרימתם למתלון.

הנאשמת 2, אף היא אינה כופרת במפגש האמור, בביתה, ביחד עם המתלון והנאשם, אך כופרת בתקיפה (ראו תשובת הנאשמים לכתב האישום בעמודים 4 ו-5 לפרוטוקול מיום 3/10/21).

הבקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ:

הנאשם 1, מבקש לקבל לידיה את המרשם הפלילי של המתלון ובנוסף, הוא מבקש לקבל את המידע והמסמכים אותם מבקשת הנאשמת 2.

הנאשמת 2, מבקשת לקבל לידיה, את תיקו הסוציאלי המלא של המתלון, בשירותי הרווחה, וכן את כל החומר שנאסף במסגרת זו ב-4 השנים האחרונות; כמו כן, היא מבקשת לקבל את כל תיקו הרפואי של המתלון, המתייחס לכל הטיפולים הנפשיים ו/או הפסיכיאטריים שקיבל המתלון.

המדינה מתנגדת לבקשה.

בכל הנוגע למרשם הפלילי של המתלון, אין ב"כ המאשימה מאשרת קיומו או העדרו של רישום פלילי, היא טוענת כי מכל מקום, אין לכך רלוונטיות לנדונו. בכל הנוגע לתיק הסוציאלי והרפואי של המתלון, ב"כ המאשימה מתנגדת למסירתם, אך לחילופין מבהירה, כי היא לא תתנגד שהחומר יונח בפני בית המשפט, לעיניו בלבד, על מנת שיבחן את נחיצותו והרלוונטיות שלו להגנת הנאשמים.

דין והכרעה:

לאחר העיון בבקשות, בתגובת המדינה ובכתב האישום, מצאתי לדחות את הבקשה, על שני חלקיה.

אשר לבקשת הנאשם 1 לקבל את המרשם הפלילי של המתלון, על פי הפסיקה, על המבקש מידע מסוג זה, הנטל להראות באופן קונקרטי ומהותי כיצד יש בחומר המבוקש כדי להועיל להגנתו, וכפי שנפסק בבש"פ 4508/15 **אורן סבג**

נ' מדינת ישראל:

"האפשרות התיאורטית למצוא במרשם הפלילי סיוע להגנת הנאשם ללא כל אינדיקציה קונקרטית, אין די בה כדי להצדיק לראות במרשם הפלילי של העד משום חומר חקירה. תקווה ספקולטיבית של ההגנה שמצא ימצא בפסקי הדין הנזכרים במרשם הפלילי מידע העשוי לסייע בהגנת הנאשם אינה מצדיקה פגיעה בזכויות העדים והיא בגדר מה שכונה על ידי בית המשפט בעניין אל הוזיל "מסע דיג" (FISHING EXPEDITION), שאינו מצדיק הכרה במרשם הפלילי של העד כחומר חקירה".

הדברים אמנם נאמרו במסגרת עיון במרשם בגדרו של סעיף 74 לחסד"פ, אך הם יפים לענייננו, שעה שאין בפני כל טיעון קונקרטי והנמקה מבוססת, או ראיה כלשהי, כי יש במרשם הפלילי של המתלונן, אם יש לו כזה, רלוונטיות לעניין הנדון בפני בית משפט זה.

אשר לבקשת הנאשמת 2 לקבלת התיק הסוציאלי והתיק הרפואי של המתלונן, אליה הצטרף הנאשם 1. יצוין, כי למרות שלא נטען בבקשות באופן מפורש, כי החומרים המבוקשים נועדו על מנת לבחון את מהימנותו של המתלונן, אני מניח שלכך מכוונים הסניגורים המלומדים.

אכן, במקרים המתאימים, חומר הנוגע למצבו הנפשי של עד מרכזי יכול להיות רלוונטי, אם יש בו כדי להעיד באופן כלשהו על מהימנותו, אך נקבע לא אחת, כי על בית המשפט לנקוט משנה זהירות במתן צו כזה, באשר חומר רפואי שכזה, חל עליו חיסיון על פי הדין (סעיף 49 לפקודת הראיות), כך גם על חומר שבידי פסיכולוג או עובד סוציאלי (סעיפים 50 ו-50א לפקודת הראיות). כמו כן, יש פגיעה אנושה בזכותו של העד לפרטיות ובצנעת הפרט ולתחולתו של החיסיון על פי הדין החל בינו לבין נותני הטיפול.

כאמור, מעובדות כתב האישום עולה כי מדובר במתלונן שהיה בן זוגה של הנאשמת והם חיו יחד כבני זוג והתגררו בביתה כשנתיים. הנאשמת מואשמת כמי שתקפה את המתלונן. הנאשמת 2 טוענת בבקשה, כי ראוי שבפני הצדדים ובפני בית המשפט, תהיה תמונה מלאה כלשונה, של הטיפולים שעבר המתלונן ותוכנם.

חוששני שאין בהנמקה זו די, ואין היא מקימה עילה לפגוע בחסיונות האמורים ובפרטיותו של המתלונן.

לא מצאתי כל נפקות לטיפולים רפואיים נפשיים שעבר או עובר המתלונן ו/או לטיפולים במחלקת הרווחה, השלכה, נגיעה, רלוונטיות להגנת הנאשמים.

עוד אציין, כי שני עדי התביעה הנוגעים בדבר, העובד הסוציאלי (ע"ת 7), והפסיכולוג/רופא (ע"ת 9), נמנים על עדי התביעה וככל שבית המשפט ישתכנע, כי יש בסיס לטענה, כי המתלונן נוטה למניפולציות ובדאי באופן כרוני, ניתן יהיה לבחון את הסרת החיסיון ולקבל מהם מידע הרלבנטי להגנת הנאשמים.

כן יצוין, כי לפי תגובת המאשימה, המסכת הראייתית עליה מתבסס התיק, אינה עומדת רק על עדותו של המתלונן, אלא נטען כי קיימות ראיות אובייקטיביות נוספות, כמו עדות חברו של המתלונן, שפגש בו מיד לאחר האירוע, ושמע ממנו את מה שחוזה (אמרת קורבן עבירה - סעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות).

כמו כן, מציינת המאשימה, כי קיימות גם תעודות רפואיות המתעדות את החבלות אשר נוצרו עקב התקיפה המתוארת בכתב האישום, ואשר לעמדת המאשימה, עולות בקנה אחד עם גרסת המתלונן, וכן קיימות תמונות המתעדות את החבלות הללו, שצולמו על ידי החוקרת בעת מתן עדותו של המתלונן.

כך שכתב האישום לא נשען רק על מוצא פיו של המתלונן, אלא יש לנטען בו עיגונים ראייתיים חיצוניים.

בנסיבות מצטברות אלה, לא מצאתי כי קיים פוטנציאל ראייתי בחומרים המבוקשים, הרלוונטיים להגנת הנאשמים. הרצון לערוך "מסע דיג" בתיק הסוציאלי של המתלונן, בתיק הרפואי ובמרשם הפלילי שלו, ללא כל הנמקה ו/או ראיה של ממש, תוך פגיעה משמעותית בפרטיותו החוסה תחת זכות יסוד, אינה מתקבלת.

הבקשה נדחית על שני חלקיה.

עם זאת, אם במהלך המשפט יתרשם בית המשפט, באופן ממשי, הנסמך על ראיות, כי יש מקום לחשיפת החומרים המבוקשים או חלקם, רשאים הנאשמים לבקש עיון מחודש בהחלטה זו.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשפ"ב, 28 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.